No. 45. 1848.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 14 April.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

« Zoo ooit is het thans een oogenblik, dat alle « handen ineen moeten worden geslagen, om « het vaderland te behouden.

« Reeds voor dat wij gesproken hadden, had « de zucht tot het behoud van het vaderland, « welke ons allen aanvuurt, onze eenstemmig- « heid verzekerd.

« Slechts dan wanneer regering en volksver- « tegenwoordiging eendragtiglijk zamenwerken, « wanneer onze stem weerklank in alle harten « vindt, kan het vaderland behouden blijven.

« Alle Nederlanders zullen, ten beste van het « vaderland zich vereenigende, de Koning en « de regering in hunne pogingen tot deszelfs « behoud ondersteunen.

« Hij die onder de tegenwoordige omstandig- « heden het vaderland niet helpt bewaren, die, « op welke wijze ook, beroering zoekt te be- « vorderen, is den naam van Nederlander on- « waardig, hij werkt mede tot het verderf en « beoogt den ondergang van zijn vaderland.

« De eendragt en medewerking van allen is « tot ons behoud volstrekt noodig, met deze « medewerking zullen alle pogingen ten kwade « worden verijdeld en het behoud van het va- « derland is onder Gods zegen verzekerd! Wij « stellen er prijs op om door geheel het land « te worden begrepen."

Een eerste vereischte voor hem, die er prijs op stelt, om door geheel het land te worden begrepen, is, dat hij zijne stellingen, verlangens en bedoelingen in duidelijke en voor allen begrijpelijke woorden uite. Heeft de minister SCHIMMELPENNINCK aan deze vereischte voldaan, toen hij, als minister-president in de Kamer optredende, herhaaldelijk sprak van het behoud van het vaderland? Te vergeefs hebben wij in zijne rede gezocht naar hetgeen ons duidelijk zoude maken, wat onze minister met zijn behoud bedoelde. Dit behoud is zoo verschillend als er verschillende staatkundige meeningen bestaan. In abstracto is het denkbeeld om zijn vaderland te behouden eene absurditeit. Men ontvangt het als een onvervreemdbaar goed bij zijne geboorte en niemand kan hetzelve verliezen. Het behoud des ministers berust alzoo op de meening, die Zijne Exc. zelf heeft, aangaande den staatkundigen toestand, waarin het vaderland behoort te verkeeren, indien het zonder stoornissen in vrede zijne dagen wil slijten. Daar wij die meening in 's ministers rede niet blootgelegd vonden, poogden wij Zijner Excellentie's gezegde aan te vullen, door in elke periode de woorden: *de rust* in te lasschen. Bijv: *Zoo ooit is het thans een oogenblik, dat alle handen ineen moeten worden geslagen om de rust van het vaderland te behouden.* — Het klinkt dan hier en daar wel wat wonderlijk: zoo als in de 5e periode, *hy beoogt den ondergang van de rust van zijn vaderland;* en in de 6e, *de eendragt en medewerking van allen is tot behoud van onze rust volstrekt noodig;* — maar wie ziet daar zoo nauw op, onder onze opgedrongen vertegenwoordigers, die nu nog wel schijnen geroepen te zullen worden, om voor *het volk, dat hen niet gekozen heeft,* eene met Nederlandschen zin gemodificeerde, dat is, verknoeide Engelsche grondwet goed- of kwaadschiks, met of tegen hunnen zin, zaam te flansen; *naar dewelke dat volk en staatkundig en huishoudelijk zal moeten leven.* Wie is er die *de onzinnigheid van zoodanige handelwyze* niet begrijpt? De grondslagen voor uw toekomstig bestaan, Nederlanders, zullen gelegd worden, door mannen, die getoond en jaren lang bewezen hebben, dat zij in het geheel op de hoogte niet zijn om te kunnen beoordeelen, wat er voor uw vernieuwd bestaan, wat er voor het verjongd Nederland noodig zal zijn om tot eene gewenschte rust en bloei te geraken. — Misschien nog wel verkiezingen met trappen in navolging der Duitsche buren, die druk bezig zijn de grondslagen voor nieuwe revolutien te leggen. Wat, nieuwe revolutien! Ja, Nederlanders! schrikt vrij en wanneer gij bekomt, zoo vraagt u zelven eens af: — of hij die op geene trap staat niet zal trachten op eene trap te komen en of hij die op de tweede trap staat niet zal trachten op de eerste te komen, en dat wel langs alle mogelijke wegen, al zijn het ook, gelijk thans, die van geweld. Hoe vele moeijelijkheden hebben al niet om dien census, welke het regt tot verkiezing geeft, de constitutionele landen beroerd? Men vreeze echter de moeijelijkheden aan de invoering van regtstreeksche verkiezingen verbonden niet te zeer! Het volk moet *practisch* dienaangaande onderrigt worden en geene twee jaren zal het duren of gij zult hetzelve, met de meest gewenschte orde, zijne zoo landelijke als gewestelijke en stedelijke verkiezingen zien verrigten. Was het Belgische volk, toen het zich van ons afscheurde, rijper voor regtstreeksche verkiezingen dan het onze? Achttien jaren lang hebben zij reeds hunne vrijzinnige instellingen genoten en wij? Wat hebben wij, voor het grootste gedeelte, slaven eener aristocratische factie, in al die jaren gewonnen?

Een minister-president, die in zijn hart de overtuiging heeft, dat het behoud van het vaderland, — voor ons, het behoud van een eerlijk en eervol volksbestaan; voldoening aan de verpligtingen, hoe dan ook, op ons genomen en geene apen van constitutien van andere volken, maar wegwijzers om de niet te weerspreken regten des volks in overeenstemming te brengen met die der individuën, regerende zoo wel als onderdanen, — afhangt van het eendragtig zamenwerken van allen, zulk een minister-president had bij zijn eerste optreden moeten belijden, welke veranderingen hij in ons staatsbestuur noodig acht, om het stranden van onzen staatshulk te voorkomen. Door rondborstig te verklaren wat hij door zijne onbestemde uitdrukking « het behoud des vaderlands" verstaat, door openlijk er voor uit te komen, welke veranderingen hij in *onze* grondwet noodig oordeelt, om dat behoud te bevestigen en duurzaam te maken, had de heer (of Zijne Excellentie, hoe moet het nu? is dit een eerste bewijs van homogeniteit?) had de heer SCHIMMELPENNINCK de natie aan zich verpligt. Een hoofd-vereischte voor eenen diplomaat is, dat hij de volks-karakters bestudere. Onze minister-president schijnt het onze in het geheel niet bestudeerd te hebben; bij had ons dan niet van eene Engelsche constitutie gesproken, maar in substantie gezegd, — dat hij jaren lang den gang onzer zaken had nagegaan, die en die gebreken had opgemerkt, die en die behoeften had leeren kennen, dat hij aan dezelve nu wenschte te voldoen en alzoo onze leidsman worden zou op de baan van eene bedaard doch bestendig vooruitgaande vrijheid, langs welke alleen herstel van rust en leeniging en heeling van velerlei rampen te vinden is.

NIEUWSTIJDINGEN.

ITALIE.

NAPELS, den 31. Maart. Op het oogenblik, dat men deze tijdingen afzendt, is er eene nieuwe rustverstoring onder het volk ontstaan. Men is ontevreden over de eerste constitutie, of liever, men heeft eene slechte strekking in dezelve gevonden, in strijd met de meening van het volk en met de beloften des konings. De koning weigerde; het gouvernement bereid zich tot tegenweer, en reeds was men vechtende.

— De Lombardijers hebben zes schepen met graan beladen en voor de Oostenrijkers bestemd, op de Po in beslag genomen. De manschap is gevangen genomen. De vijandelijke troepen voor Mantua bedragen niet meer dan 10,000 man en trekken bij Verona te zamen. Het geheele leger telt slechts 40,000 man. De generaal *Radetsky* schijnt den vijand bij Lonato te willen afwachten. De beweging in Frioul neemt toe. Het Piemontesche hoofd-kwartier is te Cremona gevestigd. Tot nog toe verneemt men niets van een beslissenden slag. De opstand breidt zich meer en meer uit en de Oostenrijkers trekken overal terug.

— Venetië heeft verklaard zich onvoorwaardelijk te zullen aansluiten bij elken te kiezen regering-vorm te Milaan.

— 40,000 Tyrolers zullen zich wapenen ter verdediging hunner grenzen.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 6. April. Heden heeft zich hier mede het gerucht verbreid, dat men in het hertogdom Nassau op het punt stond de republiek uit te roepen. Zendelingen uit Parijs zouden het volk tot het doen van republikeinsche demonstratiën opgehitst hebben. Sombere, zeer sombere uitzigten biedt de toekomst alom aan. Zoo niet in naam, mag men echter zeggen dat de republiek met al hare aanmatigingen en buitensporigheden, reeds *inderdaad* in deze gewesten en bijna in geheel Zuid-Duitschland bestaat. De magt der regeringen bestaat slechts in schijn, en die der vorsten is bijna vernietigd. Naarmate deze steeds den volkswensch trachten te bevredigen, werden aan dezelven steeds nieuwe eischen gedaan. Naauwelijks had de hertog *van Nassau* voor weinige dagen aan de militairen eene verhooging van soldij toegestaan, of zij vorderden de afdanking van alle vreemde officieren en ambtenaren uit 's lands dienst. Ook dit werd bewilligd, doch zal misschien niet verhinderen, dat de tegenwoordige regering omvergestooten wordt. Dat in de naaste dagen, althans in dit gedeelte van Duitschland, nog schroomelijke gebeurtenissen zullen plaats hebben, hieromtrent bestaat geen twijfel. Bij voortduring hebben er 's avonds op de zoogenaamde *Pfingstweide* en elders binnen en buiten de stad talrijke bijeenkomsten plaats van handwerkslieden, die allerlei besluiten nemen, welke zij des noods met geweld willen doorzetten. Onder anderen willen zij in het nieuwe parlement vertegenwoordigd zijn; zij vorderen verkorting van den tijd van den arbeid, vermeerdering van loon, enz. enz. Dat het communismus hier eene groote rol in speelt, behoeft wel niet gezegd te worden. Van daar ook dat de republikeinsche gevoelens, waarvan zij zich dit resultaat beloven, zoo vele aanhangers onder deze volksklasse vinden.

RENSBURG, den 7. April. Eergisteren werd een regiment om te recognosceren uitgezonden, dat evenwel geene vijanden ontmoette. Gisteren gelukte het voor de eerste maal eene afdeeling, uit twee compagnien van het 5e jagerkorps bestaande, door majoor *von Michelsen* aangevoerd, en insgelijks om te recognosceren uitgezonden, den vijand te bereiken. Hij trok zich, toen het korps naderde op Hokkerup terug en beproefde bij Rinkenis stand te houden. In dien tusschentijd rukten de beide compagnien Rinkenis binnen en verdreven den vijand. Van onze zijde werd slechts één man gewond; van de vijandelijke zijde zag men een officier en twee man vallen. Eene verdere vervolging werd onraadzaam geacht, uit vrees van afgesneden te worden.

De stad Tondern, welke den 4. dezer, door een Deensch korps, 200 man sterk, bezet was, is ten gevolge van den aantogt der friesche landweer, weder ontruimd geworden.

Een ander berigt luidt als volgt: Het eerste bloed heeft in onzen oorlog met Denemarken gevloeid en dat wel in eene schermutseling der voorposten bij Hokkerup, waardoor de Deenen eenige manschappen, waaronder een officier verloren hebben en zij tot Rinkenis, in de nabijheid van Gravenstein, zijn teruggedreven. Van onze zijde is *een* man gewond. De onzen zullen nu voorwaarts trekken, ten einde zich van Gravenstein en de omliggende plaatsen meester te maken. De Deenen beproefden nabij Holniss te landen, maar hunne pogingen waren te vergeefs.

— Prins *Metternich* trok van het land 98,000 fl. C. M. (omtrent ƒ 120,000) en wel 72,000 fl. als traktement, 20,000 fl. sedert 1829 als personele toelage en bovendien nog 6,000 fl. als tafelgelden.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 8. April. Heden verhaalde men ter beurze, dat de hertog *de Praslin,* voor een jaar in het Luxembourg overleden, in de afgeloopen week te Londen was gezien.

— Men ziet thans te Parijs de volgende carricatuur: Eene deputatie kleermakers komt op het stadhuis: « Burger *Louis Blanc*, zegt zij, wij willen dat de maan van den hemel op aarde nederdale!" « Burgers ik vind uwen eisch volmaakt gegrond. Ik zal daarover beraadslagen met mijn collega *Arago.*" De werklieden verwijderen zich met de kreet: « Leve *Louis Blanc!*"

BELGIE.

BRUSSEL, den 9. April. In het arrondissement van Charleroi, zegt men, kan zonder overdrijving het getal der buiten arbeid gestelde mijnwerkers op achttien duizend begroot worden. Vele daglooners worden nog drie dagen in de week bezig gehouden. De groote ijzerwerk-fabrijken, die plagten aan 2000 arbeidslieden werk te geven, hebben dit getal op de helft, sommigen op een vierde, verminderd.

ANTWERPEN, den 11. April. Woensdag wierp een welgekleed persoon zich bij de nadering van den uit Parijs komende trein tusschen Bergen en Jemmapes op het spoor. Zoodra de machinist hem ontwaarde, gaf hij het waarschuwingsteeken, doch te vergeefs; de ongelukkige bewoog zich niet en werd binnen eenige seconden op eene vreeselijke wijze verpletterd.

— Den 8. dezer zijn wederom ruim 60 Polen van Brussel naar Keulen vertrokken. Onder hen bevonden zich twee hunner generaals. Alvorens echter Belgie te verlaten hebben zij aan dat land eenen brief gerigt, waarin zij hunnen dank betuigen voor de gastvrije opname, hun daarin ten deel gevallen. Zij eindigen met den wensch, dat de Belgische nationaliteit mag worden bevestigd en dat het vrije

aan de uitersten van het verleden, zoo roept men *Pas op!* tot aan de uitersten der toekomst. (*Corsaire.*)

MENGELINGEN.

Aanspraak van Madame W. . . . in de democratische vrouwenclub te Parijs,

ONDER DE ZINSPREUK:

WIJ ZIJN ER OOK.

Hooggevoelende, manhaftige — vrijheid maar juist geene gelijkheidminnende medeleden!

Steunpilaren van 't voortreffelijk gebouw der volksvertegenwoordiging!

Stemgeregtigden achter 't gordijn!

Door de wet tot op heden uitgesloten en miskend, maar door de natuur bestemd en geregtigd tot het onbelemmerd uitoefenen uwer onvervreemdbare regten en voorregten!

Burgeressen! Vriendinnen! Zusters!

Ja, mij dunkt, ik zie het op uwe gezigten — gij zijt als ik niet opgekomen om te klagen en te zuchten over de slavernij en het despotismus, over ons uitgeoefend door onze tirannen — niet, om de ten onzen opzigte (zoo als tot nog toe blijkt) niets beduidende, ja onregtvaardige *revolutie* zwart te maken; ook niet, om ons te vereenigen onder één vaandel, ten einde op staande voet uit te rukken en onze mannen, in staatkundige bespiegelingen verzonken, in den baard te varen — neen zusters! gij zijt hier verschenen om door gepaste aanmerkingen op hun gedrag — toezigt op hunne handelingen — medewerking in 't beramen hunner plannen — opbeuring in de moeijelijke taak, die ze zich (*ons* buitensluitende) aanmatigden, de rol te spelen van Beschermengelen der republiek.

Overbekend is het, dat de vrouwen in 't maken van regeringsvormen en 't daarstellen der grootste revolutien, in 't sluiten van vrede en oorlog, als geheimraden, eene voorname stem hadden.

Haar prae-advies was altijd de oorzaak van oorlog!

Denkt aan de HELENA's de CLEOPATRA's de AGRIPPINA's en zoo vele anderen, hoewel (wij spreken hier immers vrij!) niet allen van de beste soort.

En om van eerlijke democratische vrouwen te spreken — welken weldadigen invloed heeft het ongeluk van LUCRETIA (waarvoor de Hemel ons allen beware) op de Romeinen uitgeoefend!

Behoef ik uwe aandacht te vestigen op SEMIRAMIS, ARTIMISIA en de groote CATHARINA's om duidelijk te bewijzen, dat wij in 't *despotique* ook niet voor de kat zijn! (Vergeef deze uitdrukking, mijn echtgenoot maakt er dikwijls gebruik van).

In alle tijden, staten, regeringsvormen en gevoelens, toonden de vrouwen dat ze tegen hare mannelijke natuurgenooten wel konden opwegen, en nu zusters! in den heerlijken tijd van algemeene vrijheid, stelt men ons gelijk met hen, die onder curatele staan en met de kinderkens!

Hoe ergerlijk!

Maar om dit nog sterker te doen uitkomen — sla uwe medelijdende oogen op 't legioen minderjarige *petit-maitretjes*, als wij — buiten de verkiezings-wet.

Drukken wij op dit leeuwtjes-geslacht onzen stempel, dan is het wettig en gangbaar in de maatschappij!

Begrijpt gij mijne beeldspraak?

Ik meen: het zeventien of achttienjarig manneke treedt met een onzer in 't huwelijk, duikt onder onze beschermende vleugelen en in één punt des tijds veronderstelt de wet, dat hij onder *onze oogen* beter ziet, door *onze raad* beter oordeelt, door *onze medewerking* beter handelt — hij voert nu zijne eigene administratie, wordt stemgeregtigde enz. enz.

Is zoo alleen onze leerzame inwoning genoeg om den jongen mensch stemgeregtigd burger te doen worden, hoe ongerijmd is het dan, dat wij, door welke bij hem die hoedanigheid wordt vooronderstelt — er zelve van verstoken blijven!

Maar — ik zal meer zeggen.

Ik ben helaas! Weduwe. Gij hebt allen mijn waarde echtgenoot de heer PAP gekend, voor eenige weken uit mijne liefdearmen gescheurd. Hij was eerlijk, braaf, huisselijk, en — niets meer.

Ook was hij president der municipaliteit en — met lof. — Maar door wie was hij dat? Laat ik er nederig onder blijven, zonder de waarheid onder den domper te doen. Wie anders dan ik, gaf hem die heilrijke plannen op, tot heil van land en stad? Plannen die hij stotterende in het deftig collegie voorstelde, zonder dat zij de aandacht gemeriteerd hebben — en waarom? Omdat ik den nooit genoeg betreurden overledene wel zijne hersenen, maar niet mijne welsprekende en radde tong, in den raad kon leenen.

Wie kan mij nu met regt den titel weigeren, van *gewezen* president van den raad, een presidentschap, waarvan mijn man zaliger alleen 't orgaan was. — En evenwel na zijn dood verloor ik die qualiteit — zelfs, o schande! 't eenvoudig regt van stemgeregtigde.

Om nu weder voor 't publiek nuttig te zijn, behoor ik een nieuw *diploma* te koopen voor een *derde* huwelijk.

Tot die eer hebben zich reeds drie burgers aangeboden. Gij kent die. Wat zal ik met twee van hen beginnen? De een heeft het ongeluk *alles verkeerd te verstaan* — de andere heeft zijn geheugen verloren en de derde — anders een goed meubel — is met hart en ziel gehecht aan de monarchie. 't Is waar ik zou hem door innemendheid en lieftalligheid — onzer sexe eigen — kunnen bekeeren, en hem onder 't Couvert mijner liberale renommée aan een of andere club kunnen adresseren, maar zijne vorige vrouw was zóó gedecideerd voor LODEWIJK PHILIPS en deed hare welbespraakte tong zóó krachtig voor dien Koning in de bres springen, dat het te veel achterdocht zou wekken, als hij nu in eens een geheel ander liedje zong.

Zoo dierbare zusters! ben ik en gij allen met mij, in een staatkundigen maalstroom, en verpligt, altijd onze stem bij *procuratie* door de zoogenaamde heeren der schepping te moeten uitbrengen. Ziedaar het ongelukkige *alternatief* ons opgelegd, om den geest onzer mannen onder contributie en *requisitie* te stellen, of onze fiere halzen gedwee te buigen onder 't juk der slavernij.

Maar daartoe zijn wij niet geboren!

Wij zullen 't gedrag, de gevoelens, de voorstellen, het patriottismus, de *sansculotterie* onzer mannen tot voorwerpen onzer *speculative* handelingen stellen; alles — niets uitgezonderd — zal ter tafel onzer *sagaciteit*, als in generale revue worden gebragt. En moet het? — dan zullen wij eene secte — sansjupes stichten, om een gepast evenwigt te scheppen.

Wij zullen *veelbeteekenende* dagbladen *Opmerkers, Nieuwsposten* laten drukken en uitgeven, en Frankrijk toonen dat wij de *onvervreemdbare* regten der vrouwen weten te schutten en verdedigen.

Wij zullen onze aangeboren en verkregen voortreffelijkheden, voor 't oog der geheele natie openleggen..... (*Bravo, bravo! Dat zullen wij! Dat zullen wij!* klonk het in de zaal.)

Neen, dat zullen wij niet! (hernam de spreekster met eene rethorische wending) dat zullen wij niet! De ondervinding heeft ons immers geleerd, ons spel *caché* te houden. Daardoor kunnen wij wonderen verrigten.

't Vuur der vrouwelijke welsprekendheid had mij daar haast een leelijken trek gespeeld.

Nog een woord! vrijheidminnende Medeleden! nog één woord, om kort te zijn, want vermijden wij vooral in onze woorden en werkzaamheden de gewone langwijligheid der mannen.

Welsprekendheid behoort niet bij de el te worden uitgemeten.

Toonen wij aan Europa, door de orde en inrigting onzer vergaderingen, dat wij allezins bevoegd zijn om met *eigen* oogen te zien, met *eigen* mond te spreken en alzoo stem uit te brengen tot welzijn van 't vaderland.

Ik heb gezegd!

De vergadering ging nu over tot de orde van den dag.

Verscheidene voorstellen en vragen werden er uit alle hoeken van de club gedaan, beantwoord, goedgekeurd, in advies gehouden of gewezen van de hand.

De belangrijkste waren deze:

1. Zullen wij het, door onze mannen, broeders, galants, saletjonkers of andere van 't gepriviligeerde geslacht, daarheen laten dirigeren, dat we 't eenvoudig stemregt erlangen, of ook aandringen op onze verkiesbaarheid tot alle publicke ambten, bedieningen, eereposten enz. enz.

2. Welke middelen zijn 't geschikst, om 't een en ander, der natie smakelijk te maken.

3. Waarin bestaat hoofdzakelijk onze gelijkheid *met* — zoo niet onze voortreffelijkheid *boven* het thans alleen bewindvoerend geslacht?

4. Waarom worden de vrouwen onder den monarchalen regeringsvorm tot het voeren van 't opperste gezag bevoegd gerekend, terwijl de democratische haar van alle bewind uitsluit?

De beslissende antwoorden op deze vragen in eene volgende vergadering.

ADVERTENTIEN.

§ § § De LUITENANT-KOLONEL, Kommandant van het Flank-Bataillon 4e Regiment Infanterie, brengt bij deze ter kennis van belanghebbenden, dat de AANBESTEDING der leverancie van het **VLEESCH** voor de behoefte van gemeld Bataillon, zal plaats hebben te *TER NEUZEN*, den 26. April aanstaande, des middags om 12 ure; alwaar de voorwaarden ten Bureele van den Luitenant-Kwartiermeester ter bezigtiging liggen.

De Luitenant-Kolonel voornoemd,
Bij afwezigheid,
De Kapitein,
A. G. REIJERS.

§ § § De Notaris *D. UYTTENHOOVEN* zal, op Woensdag den 26. April 1848, des voormiddags ten 10 ure, binnen Vlissingen, aan het Sterfhuis van den Heer Visiteur *H. MEIJER*, in het Lange Groenewoud, Wijk G. No. 16, presenteren te Verkoopen:

Eenen netten en wel onderhouden **INBOEDEL**, bestaande in Tafels, Stoelen, Ledikanten met Behangsels, Chiffonière, Schrijflessenaar, Bedden met Toebehooren, Tafelkleeden en Servietten, Spiegels, Schilderijen, Vloerkleeden, Karpetten en Matten, Kagchels in soort, Porcelein, Koper, Tin, IJzer, Glas- en Aardewerk, MANSKLEEDEREN, Gemaakt GOUD en ZILVER, en wat meer zal worden geveild.

Daags vóór de Verkooping voor een ieder te zien.

§ § § De Notaris *D. UYTTENHOOVEN* zal, op Vrijdag den 28. April 1848, des namiddags ten 3 ure, in het Koffijhuis de *Oude Vriendschap*, op de Groote Markt, te Vlissingen, publick presenteren te Verkoopen:

Een hecht, sterk en weldoortimmerd **HUIS** met **ERF**, staande en gelegen te Vlissingen voornoemd, op de Bierkaai, Wijk D. No. 41, kadastraal bekend sectie E. No. 747; ter inhoudsgrootte van 2 roeden 42 ellen.

En een hecht en sterk **HUIS** met **ERF** en daarnevenstaand **PAKHUISJE**, staande en gelegen binnen dezelve Stad Vlissingen, in de Lange Noordstraat, Wijk C. No. 26 en 29, kadastraal bekend sectie E. No 555; ter gezamentlijke inhoudsgrootte van 4 roeden 30 ellen.

Laatstgemeld Huis en Erf met Pakhuisje en Erf, bevorens geweest zijnde twee perceelen, zullen eerst ieder afzonderlijk en daarna te zamen worden geveild.

Gezegde Huizen zijn daags vóór en op den dag der Verkooping voor een ieder te zien, op vertoon van een Toegang-Kaartje, te verkrijgen ten Kantore van genoemden Notaris, alwaar de Verkoopings-voorwaarden acht dagen voor de Veiling zullen ter lezing liggen, en alle verlangde inlichtingen kunnen worden bekomen.

STOOMJAGTEN,

varende in het Beurtveer tusschen de Steden

Middelburg, Dordrecht, Rotterdam

en op alle daar tusschen gelegen Plaatsen.

APRIL 1848.

Van Middelburg.				Van Rotterdam.			
Dingsdag	18,	's mr.	10½ ure.	Dingsdag	18,	's mr.	5 ure
Woensd.	19,	«	11 «	Woensdag	19,	«	6 «
†Donderd.	20,	«	5 «	Donderd.	20,	«	6 «
†Vrijdag	21,	«	5½ «	Vrijdag	21,	«	6½ «
†Zaturdag	22,	«	6½ «	Zaturdag	22,	«	7 «
†Zondag	23,	«	7 «	Zondag	23,	«	7½ «

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 15. April. Sedert den 13. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Eugène, J. J. Reeners, Hull, ballast en stukgoed; Joanna Carolina, H. Roskamp, Hull, ballast; Flora, T. F. Broeke, Olking, Providentia, H. H. Pedersen, Augsburg, beide rogge; Charlotte, T. Meijs, Barbara Catharina, J. Schladdo, beide Liverpool, kliphout.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Catharina Charlotte, J. Christen, Riga, Engelina, J. Meijer, Brahe, beide ballast.

---

hij gewoon zijn vijand de wapens in de hand te verbrijzelen, en hem daarna in den hals een vuistslag te geven, die den ongelukkige deed suizebollen en nederstorten, dikwerf om niet weder op te staan.

De Albaniër, wiens trots bij iedere zege vermeerderde, was evenzeer op dergelijke tweegevechten belust, als zijne krijgsmakkers zich daarvan afkeerig betoonden. Dit baatte hun echter weinig; de reus tartte, dreigde, ja mishandelde soms zoo lang, dat zijn slagtoffer, tot razernij vervoerd, den ongelijken en gevaarlijken kamp aanging, en het getal der verlamden of ontzielden met een vermeerderde. Dit ging nogtans ten laatste zoo verre, dat de Spaansche bevelhebber, die zijne beste soldaten door den vreesselijken vuistslag des Albaniers zag wegmaaijen, dezen op straffe des doods deed verbieden zijne kracht tegen iemand anders dan den vijand verder te gebruiken.

Den volgenden dag verscheen de reus met een trommelslager en trompetter op den wal. De trommelslager sloeg den roffel; de trompetter blies, en riep tot de belegeraars:

- Wie uwer hart genoeg heeft om met dezen krijgsman eene lans te breken, trede te voorschijn! Zoo niemand komen durft, houden wij u allen voor bloodaards!

En tot driemaal toe werd deze honende en tartende uitdaging den soldaten van prins Maurits toegeworpen.

De Spaansche Goliath stelde zich in de rustende houding tegen zijne lans, en wachtte zijn David.

Groot was de verontwaardiging in het Hollandsch leger, maar grooter nog het algemeen verlangen om den poghans zijnen trots naar verdienste betaald te zetten. Het werd een onstuimig gedrang om den stadhouder: de dapperste betwistten en benijdden elkander de eer van dien tweestrijd. Maurits werd met beden als bestormd. Doch zijn antwoord liet zich wachten; hetzij dat de prins, zijnen pligt als veldheer indachtig, het voor en het tegen van een zoodanigen kamp berekende; hetzij dat zijne krijgsmans-billijkheid de handhaving van den roem zijner soldaten voorbehield aan den dapperste onder zijne dapperen, en diens optreding afwachtte om eene beslissing te uiten.

Rijhoven verscheen; ieder maakte plaats voor hem, en die zwijgende, maar welsprekende erkenning en huldiging van des hopmans overwigtig regt op eene eer, door allen gevorderd, wettigde alleen reeds genoegzaam de schrandere keus van hem, die Turenne onder zijne leerlingen telde.

Alles zweeg. De heer van Rijhoven naderde zijnen veldheer, kuste eerbiedig diens hand, en verzocht in korte, nadrukkelijke bewoordingen, dat het hem wierde vergund de eer des legers op te houden.

- Ja, waarlijk, u zij de eer, antwoordde Maurits van Nassau, want u behoort zij boven ieder ander. Niemand zal dit ontkennen.

Een daverende kreet van goedkeuring zeide, dat de keus des veldheers ook die der soldaten was, en verkondigde den uitdager, dat hij niet langer meer zoude wachten en snoeven.

De heer van Rijhoven stijgt te paard, en doet insgelijks zijne komst voorafgaan van trommelslag en trompetgeschal. Zijne houding is fier, edel en manmoedig; zijne uitrusting schijnt eenvoudig, maar hecht en sterk; zijn ros trappelt en briescht, zoo hoogmoedig is het op zijnen jeugdigen ruiter, wiens lansspits tartende en dreigende stralen schiet, en in wiens harnas de zon zich spiegelt.

De poort ontsluit zich, de brug valt neder, en de Albaniër nadert in wilden draf.

Rijhoven houdt zijn paard in; het staat pal en onbewegelijk. Hij velt de lans en wacht. De reus, dit ziende, blijft eveneens plotseling stil. De beide kampvechters nemen elkander op, en de bliksem hunner oogen snelt dien der zwaarden vooruit.

De reus is op een loggen, frieschen klepper gezeten; zijne lompe voeten raken bijna den grond, en zijne lans gelijkt een jongen populier.

Een oogenblik aarzelens volgt. Met onafgewende blikken en in het diepste stilzwijgen staan belegeraars en belegerden de strijders gade.

Eensklaps slaakt de Albaniër een woesten kreet en rent op den heer van Rijhoven aan. De lansen stooten; de schok is allerhevigst. Rijhoven's speer kraakt, breekt en splintert. Maar hij is niet, zoo als het de reus verwachtte, door dien stoot uit den zadel geligt; de hopman stond vast in de stijgbeugels.

De Albaniër werpt zijne populierdikke lans weg; want de koppen der paarden beroeren elkander, en Rijhoven valt zijn vijand met het zijdgeweer te lijf. De rapieren kruisen, en houwen; de vonken springen, en iedere ontmoeting van het staal op het staal schaart de gloeijende klingen. Plotseling heft de reus zijner linkerhand omhoog en rigt, verraderlijk, eene pistool tegen den hopman. Maar die loensche beweging is niet aan Rijhoven's waakzaam oog ontgaan, en eer nog de andere den vinger aan den trekker heeft gebragt, houwt hem de edelman met twee welaangebragte bliksemsnelle slagen, de vuist van de linkerhand en het rapier uit de regter, waarna hij den reus in de borst grijpt en van het paard sleurt. De Albaniër kermt om genade, doch Rijhoven is onverbiddelijk, hij moet zijne billijke wraaklust bekoelen op den overwonnene, dien hij een ridderlijken kampvechter achtte, en die in waarheid slechts een ellendige moordenaar was. Alle zijne krachten verzamelende, rukt de reus met de hem nog overgebleven hand een gouden ketting van zijn groven hals en poogt dien den verwinnaar om te slaan, hiermede volgens de wijze der Oosterlingen te kennen willende geven, dat hij zijn slaaf was geworden.

Dit treft den hopman, die, gelukkig voor den verslagene, terstond de keten herdenkende, welke hem door Maurits was geschonken, onwillekeurig zijne blikken op den veldheer rigt, en uit diens wenken opmaakt, dat de stadhouder voor den Albaniër genade vraagt. Rijhoven bedwingt zijne wraakdrift, laat het reeds tot den eindstoot opgeheven rapier zinken, en sleept zijn gevangene voort.

Een driedubbele triomfkreet begroet den held..... en in zegepraal geleiden zijne krijgsmakkers hem tot voor den Prins.

Den dag daaraanvolgende verscheen de kolonel Rijhoven nogmaals voor graaf Herman van den Berg.

Hij bragt den bevelhebber der Spanjaarden den albanischen reus, en eenen brief van den stadhouder.

De brief bevatte slechts dit:

« Indien gij een krijgsman zijt, zult gij den handlangers uwer snorkerij naar behooren doen straffen; indien gij verstandig zijt, zult gij den heer van Rijhoven de sleutels van Deventer medegeven; indien gij een edelman zijt, zal u het gebeurde doen blozen."

A. v. B. (*de B.*)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEZEN.